

Nina Retko - Z naslovom

Tenko piska človek, ki ga trpinčijo posvetne zadeve. Ampak deda pa ne. Kričal je, s svojimi odprtimi usti požiral požirke sline, ki so se ustvarjali med gromkim kopičenjem besed, in odpiral oči kot žaba, ki se bo zdaj zdaj razpočila, to ni več hec.

Seveda nama je šlo na smeh. Starega ne vidiva tako pogosto, četudi bi ga hoteli, bi bilo v vsakem primeru nemogoče. In ko ga, se običajno znajdeva v situaciji kot je ta, ko šestdesetletnik nabija svojo pamet in moralizira, kadar ravno ni treba. Stvar je bila v tem, da smo ponoči malce preglasno metali karte. Remi ni nek resen šport, ampak vseeno so se lomila zapestja in členki. Mi pa se igramo s hrupom in tratimo dragoceno tišino. Red je red. Resda se gre zares, pa vendar – stari je pozabil, da je gluhi in opletal s svojo slino v gobcu.

Tudi potem, ko je hodnik končno preplaval mir in sem se umaknila v zavetje sobe, mi je piskalo od kričanja v ušesih. Potemtakem smo res nevljudni, ker ne pokažemo niti kančka slabe vesti? Trenutno me pravzaprav niti ne briga. Da bom kmalu sama, ker odhajata domov, da imam še nekaj opravkov, in da mi gre na živce, ker se počutim kot zapornik v tej hiši upokojencev. V zgornjem

nadstropju se spet zasliši jok otroka, kot da ga dajejo iz kože ali pa budijo iz spanca ... Ponoči, ob drugi uri zjutraj, po kosilu, po obisku kuhinje – zmeraj jok, kadarkoli se obrnem, spodaj pa kontrola starega stražarja. Nisem kriva, da so stopnice preglasne, ko hodim po njih. Sosedje se pritožujejo, ker premikamo čevlje kot dinozavri. Sama pa še dobro vem, da so oni tisti, ki zjutraj petkrat prehodijo stopnice gor in dol, z neznosnim zvokom ženskih čevljev »pek«, »pek«, »pek«, gor in dol, sem in tja. Lesteneč se je zagugal. Da bi ga razbila ... A potem bi spet padle debate in stražar bi spet opravil del svojega obhoda.

Naj priznam, da sem zmotljiva in izpovem, kar naj se izpoje? Če bi bil tak korenjak, bi se sedaj pogovarjal s starim, napisal bi mu kakšno pesmico o pokojnini ali revmi, gledal bi skozi okno v fasado bližnje hiše. Spomnim se nate, ko si ležal na moji postelji in se igral z daljincem. In ko si bil tik pred tem, da izprazniš kozarec, si objasnil, kako bereš pesmi preden greš spat – vrstico prespiš in ko se zbudiš, nadaljuješ z naslednjo. Verjetno sem si želela, da se tako konča. Še preden bi izpil, sem polila sok iz kozarca in polival se je tudi po tleh, kot neusahljiv vrelec. Zasmeljal si se. Bilo me je sram. In bilo je poletje.

A to se nikoli ni zgodilo. Mi je zdaj že dolgo vseeno. Ker

sem našla svoj mir in je sneg pozabljena stvar. Ker sem tu, ti pa tam – in spiš. Nekoč pa ... Sem hodila po cesti, ker so na pločniku ležali kupi snega in je bilo vse neprehodno. Redki avtomobili, ki so šumeli mimo mene, so se parkrat zavrteli preden so zavili v pravo smer. Sneg je padal v velikih količinah, kosmi so mi skakali v obraz, da so mi v mrazu poledenele trepalnice in ruta, ki je pokrivala lase, se je brezbržno vdala vlagi in mokroti. Skoraj me je vrglo, ko sem prišla do tistega odcepa, potem pa sem zavila do podhoda, kjer so grafiti, ki so fini in se jih lepo bere, ko se izgubim na tem koncu. Stiskam zobe, ker hočem čimprej tja, hodim, skoraj tečem, komaj čakam, da te dobim ...

Na koncu nisi prišel. Iskala sem ulico. Zagotovo je bila prava, tista, po kateri sem hodila. Hiš je bilo veliko, a nisem imela časa, da bi jih prištela. Čas sem imela zate in za iskanje prave ulice in odcepa. Hodila sem gor in dol in kimala beraču, da danes pa res lepo sneži. Da, da, danes je popoln dan za sneg. Kazalci so se strmo nagibali proti pol neki uri in ko sem še tretjič prečesala bližnjo okolico, sem spoznala, da bo sneg zbrisal moje sledi, da ni važno, kolikokrat hodiš gor in dol, da bo tako hodilo še na tisoče ljudi. In da danes tebe pač ne bo.

Pozabil si. Sneg pa še kar ... Poplava snega, dan brez dežnika in spoznanje, da je treba domov. Nisem bila vihrava. Ne, nisem takšna, ko me pustiš na cedilu. Pomirjena sem. Ker vem, da tebe ne bo, bodo pa zagnani kolesarji v belem metežu in nekdo, ki bo brisal moje blatne škornje in dajal besede v usta namesto tišine ... Snežinke so prekrile moje stopinje.

Skoraj si že ne upam pomisliti kako daleč je to. Kot poletje. Karibi in palme. Ko smo hodili po peščeni plaži, ki se je nekako nagibala. Vsaj tak je bil občutek, ko si se spustil proti morju in te je kar vleklo v globine, čeprav se morda globokega bojiš. Kristalno čista voda, elementarno modra, se je penila okrog mojih stegen. Okoli obale so rasla drevesa s strupenim lubjem. Nismo se ga dotikali. Bilo je rdeče. Kot da bi hotela, da bi se jih kdo dotaknil, kot da bi krvavela, ker se jih nihče ne ... Prelep dan za teme navajene oči. Sonce se dviga, strogo nad oblaki, preseže jih, vse, blešči se na oknih, ljudje uporabijo rolete, sonce bode v oči. Kdor ni svoboden, ne prenese sonca. Dan zmage in korakov, proti soncu in naprej, danes pogum, jutri sanje.

Zato tenko piska človek, ki ga zadovoljujejo samo posvetne zadeve. Kot branje fenomenalnih zvitkov sranja. Ena izmed mnogih ženskih revij našteva kazalce orgazma. In kako od njega? Prešteješ do tri in si že tam. Predstavijo ga kot najvišji cilj, ki je hkrati pot do katarze, sprostitve odvečne energije in poglobitev odnosa (če se odnos smatra kot partnerstvo). Hkrati pa se izkaže, da je seks zapleten in omejen, kar se tiče užitka, še posebej pri ženski, ki orgazem doživi zelo redko, če ga pa že, si mora pomagati sama, saj gora nikoli ne pride sama od sebe k njej. Za popestritev posteljnega potenja se priporoča par igračk, ki naj bi stimulirale tako moškega kot žensko. Sledi opis posameznih postopkov uporabe. Nekateri izgledajo kot mučilna sredstva iz kamene dobe, drugi pa prav grozljivo spominjajo na otroške igrače. Proizvajalci poleg naslade dobijo kar precej denarja nič hudega slutečih obupancev, ki v iskanju »svetega grala užitka« storijo vse, da se jim povrne samozavest in občutenje, ki so ga prej doživljali le ob ogledu pornofilma. V zabavnih listih ni duše in branje je samo tortura. In ko oko zastane na imbecilnih člankih o tem, kako povečati svoj spolni užitek ali število dolgov na račun hlač za več sto evrov, se mi

zdi, da imamo vse, kar rabimo, pred svojim nosom. Zadovoljstvo zaradi polnega hladilnika pijače, vedeti, da je školjka oddaljena le slabih pet metrov in da je klic edina enota, ki me loči od drugih. Sonce je še vedno na nebu, po vseh oblakih, ki se zvrstijo pred njim, megla ga nikoli ne zakriva, le navidezno. Sonce bo vedno tam, le v mislih ga moramo imeti, vsak dan misliti, da ga nič ne ovira, vedno sveti, tu, za nas, za druge. Čakanje na sonce. Dovolj je biti s tabo in vohati vonj šampona, ki kroži po sobi.

Kje je moje pero, da ošilim besede? Kje je moja luč, da mi sveti, ko pilim pero? Zrak, ki ga potrebujem, je minimalen. Razsodnost pa ... Da, te mi vedno primanjkuje. V zatohlem prostoru, ki ga oblikuje vonj po kislini in tesnobi, se najde prenekatera reč, ki se je dotaknem na bežen način. Možgani, po jutru neprepoznavni, včasih idealni, govorijo narek. Danes se ne pritaknem kljuke na vratih. Jutri grem ven in zalijem vso stvar. Evolucija, neprespanost, zatohle oči, naprej, naprej, samo naprej. Da bo stari vedel, zakaj kriči.

Prispeval Nina Retko

Sreda, 25 Februar 2009 03:08
